

Ταμίτσκο, παικιλία λεοπαρδάλεως. Ἄποδεχόμενοι τὴν
 αὐτὴν γνώμην ἠθέλομεν ὑποπέσει εἰς σύ-
 γρον δὲ ὁ Κυβιέρος λέγει. «*Ean* ὑπάρχη λεο-
 παρδάλις κατ' εἶδος διακεκριμένη τοῦ πάνθηρος, φρο-
 νῶν ὅτι εἶναι ἀναντιρρήτως ζῶον οὐτινος δέρμα ἐλα-
 τέρην ἐκ τῶν νήσων τῆς Σόνης» ἀφ' εἰτέρου δ' Ταμι-
 μίχκος παραδέχεται ὡς λεοπαρδάλις ζῶα τῆς Αφρι-
 κῆς, πᾶνθ' ἡμῶν καλούμενα, ὅθεν ἐξίγεται,
 εἰς ὁ Κυβιέρος καὶ ὁ Ταμιμίχκος ἀποκαλοῦσι λεοπαρ-
 δάλις δύο διακεκριμένα εἶδη· εἰς ποῖον λοιπὸν τούτων
 ἀφίκει Πάνθηρ ὁ μέλας; Τὸ ἐφ' ἡμῖν παραδεχόμεθα
 εἶναι ἀπαρτίζει ἰδιαιτερον εἶδος, ἀπαζόμενοι κατὰ τοῦ
 ἐπὶ τὴν γνῶμην τοῦ Lesson, ὅστις καὶ τὰς χώρας ἐν
 αἷς τὸ ζῶον διαϊσταται ἐπεσκέρθη καὶ τὸ ζῶον αὐτὸ
 ἐπιτυχῶς περιέγραψε· ἀποφεύγοντες δὲ τὸ ματαίω-
 πικρον δὲν λαλοῦμεν περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Perron felis
 melas ἐπικληθέντος, οὐτινος ἐν τῷ Ζωολογικῷ Μουσείῳ
 τῶν Παρισίων εὐρίσκειται ἐν ἄτομον.

Πάνθηρ ὁ μέλας δ' αἰτᾶται ἐν Ὀκεανῷ εἰς τὴν νῆ-
 σον τῆς Λάβας, οὐδαμῶς ἄλλου εὐρισκόμενος· εἶναι ζῶ-
 ον ἄγριον, ἀδάμαστον, βουὸν εἰς τι πυκνότερα δάση·
 μὴ μείγτης εὐκαμφίας, ὑποβοηθούμενον ὑπὸ τῶν
 ἄγρων αὐτοῦ δούλων, ἀναρριγᾶται ἐπὶ τῶν μᾶλλον
 ἀγρόμων δένδρων, καταδιώκον τοὺς πιθήκους καὶ ἄλλα
 πάντα ζῶα πρὸς διατροφήν του ὀφθαλμοὺς ἔχει ζω-
 ῶν, ἀνητύχους καὶ ἐν διηνεκί κινήσει· τὸ βλέμμα
 κίτρινον καὶ διαπεραστικόν, τὰ δὲ ἦθη ὅλως ἄγρια.
 αἰ τοι τοιοῦτον, οὐδέποτε ὁμοῦ, μὴ προκαλούμενον
 ἀνθρώπων· ἀλλ' ἡ ἐλαχίστη παρὰ τοῦ
 ἀφορμῆ διερεθίζει αὐτὸ μέχρι μανίας, ὥστε ἐφορ-
 ᾷ κατ' αὐτοῦ δίκην κεραυνοῦ καὶ τὸν καταστα-
 τίζει πρὶν ἢ λάβῃ κἄν τὸν καιρὸν νὰ σκοπεθῇ περὶ
 τοῦ δυνατοῦ τῆς τοιαύτης πάλης. Διακούσης τῆς ἡμέ-
 ρας διάγει ἐν σκοτεινοῖς μυκίοις τῶν ὄρειων, ἐφορμῶν
 ἐπὶ τῶν δυστυχῶν θυμάτων του μόνον ὅτε θλιβερό-
 τῃ τὰ σύρη παρ' αὐτῷ.

Τὴν νύκτα ὁ Πάνθηρ ἀποβαίνει φρίκης ἀντικείμε-
 νῶν ἅπαντα τὰ ἐμψυχα ὄντα· ἐξερχόμενος τῶν κα-
 τὰ τῆς γῆς τοῦ διερχεται σιωπηλῶς τὰς μονήρεις κατοί-
 κησας ὅπως καταλάβῃ οἰκίδια ζῶα, τοὺς κύνας πρὸ πάν-
 τῶν ὑπερβέται· ἀπελιπόμενος δὲ νὰ τύχῃ λείας
 ἢ τρέφεται ἐκ θνητομαίων σεσηπότων. Τῆς πρὸς
 τοιαύτῃ ζῶα ἀπαρδειγματίστου αὐτοῦ σκληρότη-
 τος εἰν ἐξαιρετὴ οὐδὲ τὸ ἴδιον αὐτοῦ γένος· διότι καταβα-
 λόμενος ὑπὸ τῆς πείνης ἐπιμετρᾷ ἐνίοτε τὰς δυνά-
 μεις του πρὸς τὴν τήγριν καὶ τὴν λεοπαρδάλιν.
 Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστάει Πάνθηρα μέλανα,
 ὅστις ἐπισθεν παχυκόρμον δένδρων ἐναδρεύων κα-
 τὰ τῆς δὲ ἄλματος γιγαντιαίου, κενάδα ἀφόβως
 τρυφεροὺς βλαστὰς βοτάνης ἐντὸς δάσους.
 Ἡ εἰκὼν καταλαβὼν ἐκ τοῦ κράνους διὰ τῶν
 ὀδόντων καὶ γαμφονύχων, κατεσπάραξε τὸ
 ἐκφύρον βόγγον ὑπόκωρον καὶ βραγχώδη.

**ΤΟ ΠΟΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΗΣ
 ΑΥΡΗΛΙΑΣ (Fr. Soulié).**

Ὁ Φαβιέρος, γεννηθεὶς εἰς Ἀννίτην, κειμένην
 ἐν τῇ πόλιν τῆς Νάντης, ἀδελφὸς ἐκ τοῦ τάγματος
 ἁγίου Δομινίκου εἰς τὴν μονὴν τοῦ Πονταρλιέρου, μείνης
 εἰς τὴν ἐπάρατόν σου ἰσχυρογνωμοσύνην μὴ

καὶ ἦδη θαλαμηπόλος τοῦ Πανιερωτάτου Κωσχωῶν,
 ἐπισκόπου τῆς Beauvais, ἐκθίτω ἔτι προεκλήθη νὰ
 εἶδῃ καὶ ν' ἀκούσω. Γράσω δὲ τοῦτο ἐπὶ τῆς μεμ-
 βράνης ταύτης ὡς συμβάν ἀληθές καὶ ἀξιοπίστον,
 ὅπως τὰ τέκνα τῶν τέκνων μας διδαχθῶσι καὶ ἀπο-
 νέμωσιν ἕκαστω τὸ δικαίον κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ.

Τὴν ἡμέραν τῆς 5 Ἀπριλίου, περὶ τὸν ὄρθρον, ὁ
 πανιερώτατος ἐπίσκοπος κράζας με εἰς τὸ προσιυχη-
 τήριόν του, μοι εἶπε·

Κύρ Φαβιέρε, μοι εἶσαι ἀφωτισμένος δι' ὄλων
 τῶν ἐπὶ τῆς γῆς δεσμών· εἶσαι δὲ κατώτερός μου ὡς
 πρὸς τὴν ἱεραρχίαν τῶν λειτουργῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ
 κατὰ συνέπειαν ὀφείλεις εἰς ἐμέ σέβας καὶ ὑπακοήν·
 συνδισσαι μετ' ἐμοῦ καὶ διὰ τοῦ αἵματος, διότι ἡ μή-
 τηρ σου ἦτο ἀδελφὴ τοῦ πατρός μου· καὶ ὑπὸ ταύτην
 τὴν ἐποψίν μοι ὀφείλεις ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν· μοι
 ἰδεΐσας μέχρι τοῦδε τὰ αἰσθήματα ταῦτα μετὰ ζήλου
 καὶ ἐμπιστοσύνης· ἐγὼ δὲ σὲ ἐκλέγω σήμερον διὰ νὰ
 σὲ ἀνταμοίψω. Θέλω σοὶ ἐμπιστευθῆ ἀποκρύφον διὰ
 τοῦ ὁποίου θέλομεν κατασταθῆ ἰσχυρώτεροι τῶν ἐπι-
 γειῶν βασιλέων, ὅσοι δι' αὐτοῦ τοῦ ἀποκρύφου δυνά-
 μεθα νὰ διορίσωμεν βασιλέα ὅστινα θέλομεν, καὶ
 ὅστις θελεῖ χορηγήσει εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τοὺς
 ὑπηκόους τὴν λάμψιν τῆς αὐθεντίας, ἣν πρέπει νὰ
 ἔχωσι. Λαβε αὐτὰς τὰς λαβίδας, τὸ πύραυλον, τοὺς
 ἀνθρακας καὶ ἀκολούθει μοι. Ἐτήκουσα σιωπηλῶς, καὶ
 ἐξήλθομεν.

Ἦδη ἡ νύξ βαθὺ ἐπέγεε σκότος, καὶ τὸ πᾶν ἐκοιμᾶτο εἰς
 τὴν πόλιν Rouen, ἐκτὸς τῶν σκοπῶν οἵτινες ἐπαγρύπνου
 ἐπὶ τῶν προμαχόνων. Ἐβθάζαμεν παρὰ τὸν ποτα-
 μὸν ὅστις διαβρέχει τὴν πόλιν, καὶ ἐπιβιβασθέντες
 ἐντὸς πλοιαρίου, εἰς τι κατάλληλον μέρος ἀναμένοτος,
 διεπλεύσαμεν τὸν Σηκουάναν, καὶ ἐσταματήσαμεν παρὰ
 τὴν εἴσοδον τοῦ πύργου τῆς πόλεως ταύτης. Εἰσῆ-
 χθημεν εἰς τὸν πύργον ὑπ' ἀξιωματικοῦ τινοῦ, ὅστις
 ἐζήτησε προηγουμένως παρὰ τοῦ Κωσχωῶν τὴν εὐχὴν
 του καὶ τινὰ δεήσεις. Ἄμα ὁ πανιερώτατος ἐπίσκο-
 πος ἐχορήγησε τὴν αἴτησιν, δλαὶ αἱ θύραι ἠνοιχθησαν
 ἐφωπλισμένα οὕτως διὰ μοχλῶν καὶ μεγάλων ἤλων,
 καὶ ἀνέβημεν κλίμακα ἐξ 68 βαθμίδων. Αφίχθοντες
 εἰς τὰ ἄνω τῆς μνησθείσης κλίμακος, εἰσῆχθημεν διὰ
 θυρίδος τινος εἰς αἴθουσαν θωλιτὴν. Ὁ δεσποφύλαξ
 κατὰ διαταγὴν τοῦ πανιερωτάτου, ἄφισεν ἡμῖν ἐλευ-
 θέραν τὴν εἴσοδον, καὶ ἐπλησίασαμεν παρὰ τινα κλινὴν
 ἐστρωμένην δι' ἀχύρου, ἐφ' ἧς ἐκοιμᾶτο κόρη. Πάραυτα
 ἀνεγνώρισα αὐτήν, ἦτον ἡ Ἰωάννα Λωραίνη, ἣν ὁ χυ-
 δαῖος λαὸς ἐκάλει συνθῶως *Παρθένον τῆς Αὐρηλίας*.
 Τὴν αὐτὴν ταύτην ἡμέραν εἶχον ἐξετάσει αὐτὴν οἱ
 πανιερώτατοι ἐπίσκοποι Beauvais καὶ ὁ τῆς Woe-
 cester, πέντε ἄλλοι ἐπίσημοι κληρικοὶ καὶ 50 δό-
 κτωρες· ἀπεκρίθη δὲ ἀθαδῶς καὶ ὑπερφάνως εἰς ἀπά-
 στας τὰς ἀπευθυνθείσας αὐτῇ ἐρωτήσεις. Ὁ ἐπίσκο-
 πος ἀφυπνήσας αὐτὴν εἶπεν.

— Ἰωάννα, ἠγγικεν ἡ ὥρα καθ' ἣν θέλεις ἀπο-
 λεσθῆ ἐπὶ τῆς πυρᾶς διὰ τὰς ἐπαράτους μαγείας σου·
 ἐντοσοῦτώ ἐάν θέλῃς· νὰ σωθῆς σωματικῶς, ὅπως
 προσπαθήσῃς ἀκολούθως νὰ σωθῆς καὶ ψυχικῶς, δύ-
 νασαι, διότι ἀπὸ ἐστὲ ἐξαρτᾶται τοῦτο, ἐκτὸς ἐάν ἐπι-
 νασαι, εἰς τὴν ἐπάρατόν σου ἰσχυρογνωμοσύνην μὴ